

potvrdil. K tomuto rozhodnutí bylo připojeno právní poučení, že se lze z něho odvolati k min. sociální péči. Z podnětu odvolání, jež podal st-l z tohoto rozhodnutí, opravil pak zem. úřad z moci úřední rozhodnutím z 30. srpna 1933 řečené právní poučení a prohlásil své rozhodnutí ve smyslu čl. 8 odst. 2 zák. č. 125/27 Sb. za konečné.

Nss uvažoval o stížnosti takto:

Rozhodnutí z 30. srpna 1933 vytýká stížnost vadnost a neúplnost řízení, kterou shledává v tom, že nebylo jím nijak vyřízeno odvolání st-le, které podal do rozhodnutí z 15. března 1933.

Námitku tuto nss nemohl uznati důvodnou. Citované rozhodnutí má podle svého obsahu právní povahu správního aktu ryze procesního, neboť bylo jím opraveno toliko právní poučení, připojené k meritornímu rozhodnutí z 15. března 1933. Proti věcnému obsahu rozhodnutí z 30. srpna 1933 stížnost nebrojí, uznává tedy, že výrok v něm obsažený, prohlášení toto rozhodnutí za konečné, je ve shodě se zákonem. Lze ponechat stranou otázku, zda žal. úřad, prohlásiv své rozhodnutí z 15. března 1933 za konečné, měl zároveň či později také formálně vyřídit odvolání podané st-lem z tohoto rozhodnutí podle § 78 vládn. nař. č. 8/28 Sb. sám či předložit je k rozhodnutí min. sociální péči, jemuž jako stolici odvolací bylo adresováno, neboť jurisdikčním úkolem nss jest podle §§ 2, 5 a 6 zák. o ss jen, aby rozhodoval k žádosti stran v případech, ve kterých někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu poškozen ve svých subjektivních právech. Proti procesní nečinnosti správních úřadů však nss, nejso k tomu zákonem o ss povolán, stranám právní ochranu poskytnouti nemůže. Jestliže tedy žal. úřad řečené odvolání st-lovo formálně nevyřídil, nemůže tato jeho nečinnost sama o sobě býti předmětem stížnosti k nss. Nečinností touto, která neměla žádného vlivu na nař. meritorní rozhodnutí z 15. března 1933, nemohl pak st-l utrpěti ani žádné právní újmy; takovou újmu ostatně stížnost ani netvrdí, takže o nějaké neúplnosti nebo podstatné vadě řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, která jediné mohla by vésti ke zrušení nař. rozhodnutí z 30. srpna 1933, nemůže býti řeči. — — —

Č. 12.332.

Samospráva obecní: * Vstup nového společníka do veřejné obchodní společnosti, která má nemovitosti, dlužno ve smyslu odst. 6 § 1 prav. o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. pojímání jako převod ideálních podílů na těchto nemovitostech na nového společníka s dosavadních jednotlivých společníků. Zciziteli jsou tito společníci, nikoliv společnost jako celek. Dlužno tedy převod s každého jednotlivého společníka posuzovati samostatně, zejména také s hlediska § 4 prav.

(Nález ze 16. března 1936 č. 18.086/35.)

Věc: Firma Blumberg & Rindskopf v Cukmantlu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. listopadu 1932 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 8. března 1932 vyměřil zem. inspektorát pro zem. dávky v Praze stěžující si firmě u příležitosti přijetí třetího společníka Dra Jiřího R. dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí ve výši 4.035 Kč, t. j. $\frac{1}{3}$ resultující dávky, při čemž uvedl, že při vstupu třetího společníka nastal převod ideální $\frac{1}{3}$ realit (se společností jako samostatné právnické osoby na nového společníka) a že jest proto zaplatiti $\frac{1}{3}$ vypočtené dávky.

V odvolání proti tomuto platebnímu rozkazu podaném namítala stěžující si firma, že dávka neměla býti předepsána firmě, ježto firma jako veřejná obchodní společnost není právnickou osobou a nemovitosti její patří společníkům, jimž měla býti dávka předepsána, a že dávka neměla býti předepsána z převodu jedné ideální šestiny nemovitostí naležejících Františku R., poněvadž převod ten jest od dávky osvobozen podle § 4 č. 3 dávk. prav., ježto František R. jest otcem Dra Jiřího R.

Odvolání toto bylo v pořadí stolic instančních zamítnuto nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvážil nss takto:

Stížnost nepopírá, že přijetí nového společníka do veřejné obchodní společnosti, která má nemovitosti, nutno jako změnu v osobách veřejné obchodní společnosti rovnati ve smyslu odst. 6 § 1 dávk. prav. č. 143/1922 Sb. převodu ideálního podílu na nemovitostech této veřejné obchodní společnosti a že takový převod zásadně jest podroben dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí. Na sporu je však především otázka, koho je v takovém případě pokládati za zcizitele ideálního podílu na nemovitostech veřejné obchodní společnosti, jehož se dostává nově vstupujícímu společníku. Žalovaný úřad stojí na stanovisku, že zcizitelem je veřejná obchodní společnost jako zvláštní od členů společnosti odlišný a nezávislý subjekt, kdežto stížnost hájí naproti tomu názor, že společnost nelze pokládati za zcizitelku, ježto — nejsouc právnickou osobou — nemá samostatného jmění a nemůže proto ani žádné ideální podíly postupovati novému společníku.

Nss nemohl stížnosti upříti oprávnění.

Po názoru soudu jest pro řešení dnešního sporu bez významu otázka v civilním právu nadmíru sporná, sluší-li veřejnou společnost obchodní pokládati za osobu právnickou čili nic. Není pochybnosti o tom, že by podle dávkových pravidel bylo pokládati veřejnou obchodní společnost za zcizitelku tehdy, když by zcizovala nemovitost zapsanou v knihách na její jméno osobě třetí, stojící mimo společnost. Od tohoto případu jest však podstatně rozdílný případ, vstoupí-li do společnosti nový společník (odst. 6 § 1 prav.). I když se společnost pokládá za právnickou osobu, nevystupuje tu vůči novému společníku do ní vstupujícímu jako celek. Nelze případ konstruovati tak, jakoby společnost jako celek postupovala vstupujícímu společníku ideální podíl vlastnický k nemovitostem zapsaným na její jméno. Při takové konstrukci nastalo by tu k společenským nemovitostem spoluvlastnictví jednak společnosti jako celku, jednak nového společníka. To neodpovídá skutečnému stavu. Naopak, společnost jako celek a vlastnické právo tohoto celku k nemovi-

tostem zapsaným na jeho jméno zůstává beze změny. Vstup nového společníka a majetkové změny tím vyvolané odehrávají se vesměs jen uvnitř onoho společenského celku. Nenastává převod vlastnictví ani pro parte indivisa s tohoto celku na nového společníka, nýbrž nastává — aspoň s hlediska pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí — pouze uvnitř onoho celku nové interní rozdělení společného majetku mezi členy společnosti v ten způsob, že dosavadní členové společnosti postupují části svých společenských podílů novému členu. Jenom oni, nikoli společnost jako celek, jest tu zcizitelem. Ještě jasněji vystupuje nutnost této a nemožnost oné konstrukce v případech změny v poměru podílů společníků beze změny v osobách, které odst. 7 § 1 klade na roveň vstupu nového společníka do společnosti. Tak vysvětluje se také, že dávková pravidla uznala nutným stanovit v odst. 6 a 7 § 1 výslovně, že »změnu v osobách rovnati jest převodu ideálního podílu«, a že »obdobně jest naložiti se změnou v poměru podílů společníků beze změny v osobách«. Neboť kdyby dávková pravidla případy ty pokládala za převod ideálního podílu na nemovitosti se strany společnosti jako celku na společníky, spadaly by již pod ustanovení odst. 1 (převod podílu na nemovitosti), a nebylo by třeba ustanovení zvláštního. Stejně svědčí naznačenému pojetí okolnost, že § 16 odst. 5 uznal za nutno v uvedených případech výslovně uložit povinnost podávati oznámení a vysvětlení o změnách v osobách a poměru podílu společníků; ustanovení toho nebylo by třeba, kdyby pravidla pokládala společnost za zcizitele, neboť pak by jí povinnost oznamovací postihovala již podle normy odst. 1.

Z uvedeného plyne, že vstup nového společníka do veřejné obchodní společnosti, která má nemovitosti, nutno pojímati jako převod ideálních podílů na těchto nemovitostech s dosavadních jednotlivých společníků na nového v té míře, která odpovídá poměru účastenství těchto společníků a nového společníka na jmění společnosti. Zciziteli jsou jednotliví dosavadní společníci, a převod s každého jednotlivého z nich na společníka nového dlužno posuzovati samostatně, a tudíž i ohledně každého takového převodu posouditi samostatně, není-li s hlediska § 4 prav. dávkové povinnosti prost.

Nař. rozhodnutí, které spočívá na opačném, nesprávném právním názoru, bylo proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 12.333.

Pojišťovací právo: Podle zákona č. 221/1924 Sb. a č. 184/1928 Sb. postihuje každého společníka veřejné obchodní společnosti povinnost platiti pojistné, které připadá na podnik společnosti.

(Nález ze 16. března 1936 č. 11.677/36.)

Věc: Gremiální nem. pojišťovna v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. května 1933 (za zúč. M. S. v Praze adv. Dr. Eduard Hasenberg z Prahy) o ručení za pojistné.